

Sharh al-Qawâ'id al-Arba'ah
[Förklaring till de Fyra grunderna]

Författare: 'Allâmah Sâlih bin Fawzân al-Fawzân

Fotnoter: Shaykh Khâlid bin Qâsim ar-Raddâdî

Översättning: Abû Mûsâ al-Albânî

Layout: 'Abdulateef Allundi¹

¹ Från Darulhadith: För den svenska upplagan har rubriker som ej förekommer i originalet tillagts för att förtydliga läsningen.

Förord	3
Förklaring– De fyra grunderna är:	4
Hanîfiyyah	8
Förklaring– Hanîfiyyah	8
Tawhîd	10
Förklaring– Tawhîd	10
Shirk	12
Förklaring- Shirk	12
Den första grunden	13
Förklaring – de otrognas bekräftelse.....	13
Den andra grunden	15
Förklaring- medling	15
Förklaring– medlingens typer	17
Den tredje grunden	18
Förklaring– Profeten sändes till avgudadyrkare.	18
Förklaring– Allåhs tecken	20
Förklaring– Änglarna och Profeternas status	21
Förklaring– Rättfärdiga människor	22
Förklaring– dyrkan av stenar och träd	25
Förklaring– okunnighet om Tawhîd	27
Den fjärde grunden	29
Förklaring– dagens shirk	29
Förklaring– beviset för dagens Shirk	31

Förord

Lov och pris tillkommer Allâh och må Allâhs välsignelse och fred vara över vår profet Muhammad, hans familj och hans följeslagare.

Vidare:

Detta är en förklaring till Shaykh-ul-Islâm och reformatorn Muhammad bin 'Abdi-Wahhâbs (rahimahullâh) verk "*al-Qawâ'id al-Arba'ab*". Jag har förklarat det då jag såg att ingen annan gjort dettidigare och följaktligen ville jag förklara det i enlighet med min kapacitet och förmåga.

Må Allâh förlåta mig för mina brister däri. Förfataren – må Allâh förbarma Sig över honom – sade:

Jag ber Allâh den Ädle, den Våldiga Trons Herre, att Han tar hand om dig i detta liv såväl som i livet efter detta, välsignar dig vart du än är och låter dig vara den som tackar när du får, härdar när du sätts på provning och ber om förlåtelse när du syndar – och dessa tre frågor är nyckeln till lyckan.

Förklaring - De fyra grunderna är:

Detta är alltså "al-Qawâ'id al -Arba'ah" [De fyra grunderna] som skrivits av Shaykh-ul-Islâm Muhammad bin 'Abdi'l-Wahâb (rahimahullâh).

Det är en enskild bok som brukar tryckas tillsammans med "Thalâthatul'Usûl" pga. behovet av denså att den finns inom studenternas räckhåll

"Qawâ'id" är plural av ordet "Qâ'idah", som betyder: "en grund från vilken det fördelas många frågor eller förgreningar".

Dessa fyra grundersom Shaykhen (rahimahullâh)nämnt består av kunskapen om Tawhîd [monoteismen] och Shirk [polyteismen och avguderi].

Vad är grunden i Tawhîd? Vad är grunden i Shirk? Många människor får dessa frågor om bakfoten. De får betydelsen av Tawhîd om bakfoten och frågar vad det är för något. Likaså får de betydelsen av Shirk om bakfoten. Var och en tolkar dessa två frågor enligt sin drift.

Däremot är det obligatoriskt för oss att referera våra grunder till Boken och Sunnah, så att denna grundläggning blir korrekt, sund och hämtad från Allâhs Bok och Hans sändebuds (sallâ Allâhu 'alayhi wa sallam) Sunnah. Detta gäller särskilt i dessa två våldiga frågor; Tawhîd och Shirk.

Shaykhen (rahimahullâh) har inte hämtat dessa grunder från sig själv eller ursitt huvudtill skillnad från många av de förvirrade. Han har hämtat dessa grunder från Allâhs Bok och Allâhs sändebuds (sallâ Allâhu 'alayhi wa sallam) Sunnah och liv.

Om du känner till dessa grunder och förstår dem, kommer du framöver ha lätt för att känna till den typ av Tawhîd som är anledningen till att Allâh sände Sina sändebud och uppenbarade Sina skrifter. Tillika kommer du känna till den typ av Shirk som Allâh varnade för och varsfara och skada i detta liv och i livet efter detta, klargjordes Detta är otroligt viktigt. Detta är viktigare för dig att veta än domarna kring bönen, allmosan och andra typer av dyrkan och religiösa frågor. Denna fråga är den första och den grundläggande, ty varken bönen, allmosan, vallfärden eller någon annan typ av dyrkan är korrekt om den inte är baserad på den korrekta tros läran, vilket är att uppriktigt enbart dyrka Allâh ('azza wa djall).

Han (rahimahullâh) presenterade dessa fyra grunder med ett storslaget förord. Däri förekom en bön för den som söker kunskap och han uppmärksammar det han skall säga när han säger:

”Jag ber Allâh den Ädle, den Våldiga Trons Herre, att Han tar hand om dig i detta liv såväl som i livet efter detta, välsignar dig var du än är och låter dig vara den som tackar när du får, härdar när du sätts på provning och ber om förlåtelse när du syndar – och dessa tre frågor är nyckeln till lyckan.”

I detta våldiga förord ber Shaykhen (rahimahullâh) för varje student som studerar sin troslära för att komma till anningen och undkomma villfarelsen och Shirk, eftersom en sådan person är värd att bli omhändertagen av Allâh i detta liv såväl som i det kommande. Den Allâh tar hand om i detta liv och i livet efter detta, kommer varken att röras av ondskor i detta liv eller i livet efter detta. Han (ta'âlâ) sade:

”Allâh är de troendes beskyddare. Han leder dem ut ur mörkret till ljuset. Men de otrogna har ondskan till beskyddare.” (2:257)

Om Allâh tar hand om dig, kommer Han att leda dig ut ur mörkret, som är avguderiets, otrons, tvivlens och avvikelens mörker, och föra in dig i trons, den gagnande kunskapens och den rättfärdiga handlingens ljus:

”Detta därför att Allâh är de troendes Beskyddare, men de otrogna har ingen beskyddare.” (47:11)

Om Allâh tar hand om dig med Sitt skydd, Sin framgång och vägledning i detta liv och livet efter detta, kommer du aldrig någonsin uppleva olycka efter denna lycka. I detta liv tar Han hand om dig med vägledning, framgång och rättelse efter den sunda metodiken. I livet efter detta tar Han hand om dig med att föra in dig i Hans paradys i vilket du evigt kommer att vistas. Däri förekommer varken rädsla, sjukdom, olycka, ålderdom eller ondska. På detta vis tar Allâh hand om Sin troende tjänare i detta liv, såväl som i livet efter detta.

Han sade:

”... välsignar dig var du än är...”

Det största målet är att Allâh välsignar dig var du än är. Allâh välsignar ditt liv, ditt uppehälle, din kunskap, din handling och din avkomma. Var du än befinner dig och var du än beger dig, gör välsignelserdig sällskap. Detta är en väldig godhet och förträfflighet från Allâh (subhânahu wa ta'âlâ).

Han sade:

”... och låter dig vara den som tackar när du får...”

Till skillnad från den som är otacksam när han får ta del av godheten. Många människor tackar intenden godhet de får tag i. I stället nekar de den och spenderar den i annat än lydnad mot Allâh ('azza wa djall). Detta är självklart en anledning till deras olycka. Men vad gäller den tacksamme, ger Allâh honom ännu mer:

”Om ni visar tacksamhet skall Jag g er mer.” (14:7)

Allâh (djall wa 'alâ) ger de tacksamma ännu mer av Sin godhet. Om du därför vill ha mer av det goda, skall du tacka Allâh ('azza wa djall), och om du inte vill anskaffa dig det goda, skall du neka det.

Han sade:

”... härda när du sättspåprovning...”

Allâh (djall wa 'alâ) sätter Sina tjänare på provning. Han prövar dem med olyckor, onskor och fiender bland de otrogna och hycklarna. I detta sammanhang är de i behov av tålmod, hopp och förtröstan om Allâhs barmhärtighet. De måste förbli stadiga på sin religion och varken skakas om av provningar eller överlämna sig själva till dem. De måste förbli stadiga på sin religion och hårda med de mödor de upplever på vägen. De får inte vara som den som oroas, förargas och ger upp hoppet om Allâhs (azza wa djall) nåd då han sätts på provning. Detta leder till att provningar och olyckor avlöser varandra. Han (sallâ Allâhu 'alayhi wa sallam) sade:

”Om Allâh älskar ett folk, sätter Han det på provning. Den som behagas, uppnår välbehag, och den som förargas, drabbas av förargelse.”²

”Profeterna är de människorsom sätts hårdast på provning. Därefter de som liknar dem och därefter de som liknar dem.”³

Sändebuden har satts på provning på samma sätt som de sanningsenliga, martyrerna och Allâhs troende tjänare har satts på provning. Allâh (ta 'âlâ) sade:

”Det finns även den bland människorna som dyrkar Allâh på randen...”

Det vill säga kanten.

”... om gott kommer honom till del, känner han lugn och tillförsikt, men om han sätts på prov vänder han helt om; på detta sätt förverkar han sitt liv på jorden och i evigheten. Detta är en ohjälplig och total förlust.” (22:11)

Detta liv kan inte alltid vara lycksalighet, lyx, sötma, glädje och seger. Det kan helt enkelt inte alltid vara på detta vis. Det är något Allâh låter sina tjänare få uppleva. Vilka prov och tester sattes inte följeslagarna, som är samfundets bästa människor, på? Han (ta 'âlâ) sade:

”Vi låter människorna, de ena efter de andra, uppleva sådana dagar.” (3:140)

Sålunda skall tjänaren tämja sin själ genom att veta att han inte är ensam om att sättas på prov. Detta har Allâhs nära vänner redan fått känna av. Därför skall man tämja sin själ, hårda och vänta på Allâhs (ta 'âlâ) utväg – och den slutgiltiga segern tillhör de gudfruktiga.

Han sade:

”... oh ber om förlåtelse när du syndar– och dessa tre frågor är nyckeln till lyckan.”

En person som syndar utan att be om förlåtelse och därtill syndar ännu mer är riktigt olycklig – och skydd sökes hos Allâh. Men varje gång en troende tjänare syndar, skyndar han till ångern:

² Rapporterad av at-Tirmidhî (4/601) och Ibn Mâdjah (4031) från Anas bin Mâlik (radhiya Allâhu 'anh). at-Tirmidhî sade: ”Denna hadith är främmande.” Dessutom har den rapporterats av Ahmad (5/428) från Mahmûd bin Labid (radhiya Allâhu 'anh).

³ at-Tirmidhî (4/601-602), Ibn Mâdjah (4023), Ahmad (1/172, 173, 174, 180 och 185), ad-Dârimî (2/320), Ibn Hibbân (7/131), al-Hâkim (1/41) och al-Bayhaqî (3/372). at-Tirmidhî sade: ”Denna hadith är god och autentisk.”

”De som, om de begår en skamlös handling eller tillfogat sig själva orätt, minns Allâh och ber Honom om förlåtelse för sina synder – och vem förlåter synderna utom Allâh?” (3:135)

”Men vägen tillbaka till Allâh genom ånger är öppen enbart för dem som av oförstånd begår en dålig handling och sedan inom kort ångrar sig.” (4:17)

Med ”oförstånd” menas det inte okunnighet, ty den okunnige straffas ju inte, utan motsatsen till ”insyn”. Varenda en som handlar olydigt mot Allâh är okunnig med en reducerad insyn, ett reducerat förstånd och en reducerad mänsklighet. Man kan ha kunskap samtidigt som man är okunnig från ett annat perspektiv och det är att man saknar insyn och stadighet i olika frågor:

”... och sedan inom kort ångrar sig.”

Detta betyder att varje gång de syndar, ber de om förlåtelse. Ingen går syndfri, men lov och pris tillkommer Allâh som har låtit ångerns portar stå öppna. Därför är en tjänare som syndar ålagd att skynda till ångern. Skulle personen i fråga varken be om förlåtelse eller ångra sig, tyder det på olycka. Denna person riskerar att ge upp hoppet om Allâhs nåd och att Satan kommer till honom och säger: ”Det finns ingen ånger för din del.”

Dessa tre frågor är nyckeln till lyckan; att vara tacksam om man får något, hårda man sätts på prov och bön om förlåtelse om man syndar. Den som då berövas på dem, eller någon av dem, är olycklig.

Hanîfiyyah

Håll fast vid din kännedom – må Allâh få dig att lyda Honom – att Hanîfiyyah, Ibrâhîms religion, är att du uppriktigt enbart dyrkar Allâh. Han (ta'âlâ) sade: ”Jag har enbart skapat djinnerna och människorna för att de skall dyrka Mig.” (51:56)

Förklaring – Hanîfiyyah

”Håll fast vid din kännedom – må Allâh få dig att lyda Honom...”

Detta är en bön från Shaykhen (rahimahullâh) och på detta vis bör en lärare be för eleven.

Att lyda Allâh innebär att underkasta sig Hans befallningar och undvika Hans förbud.

”... att Hanîfiyyah, Ibrâhîms religion...”

Allâh (djall wa 'alâ) beordrade Sin profet att följa Ibrâhîms religion. Han (ta'âlâ) sade:

”Därefter uppenbarade Vi för dig att följa Ibrâhîm i hans rena, ursprungliga tro, han som inte var en sådan som ger avgudar sin dyrkan.” (16:123)

Hanîfiyyah är monoteisten Ibrâhîms (‘alayhis-salâtu was-salâm) religion. En ”Hanîf” är den som vänder sig till Allâh och vänder allt annat ryggen. Detta är alltså betydelsen av ”Hanîf”; den som vänder sig till Allâh med sitt hjärta, sina handlingar, avsikter och uppsåt. Allt skall de ägnas Al lâh. Å andra sidan skall allt annat än Allâh vändas ryggen. Allâh har beordrat oss att följa Ibrâhîms religion:

”Han har inte lagt på er svåra eller tunga plikter i religionen, den rena, ursprungliga tro som var er fader Ibrâhîms.” (22:78)

Ibrâhîms religion går ut på att uppriktigt enbart dyrka Allâh. Detta är Hanîfiyyah. Han sade inte bara att du skall dyrka Allâh, utan uppriktigt, enbart dyrka Allâh. Med detta menas att du skall hålla dig borta från Shirk, ty den dyrkan som förorenas med Shirk ogiltigförklaras och anses inte vara dyrkan förrän den är fri från störrö och mindre typ av Shirk. Han (ta'âlâ) sade:

”Men inga andra påbud gavs dem än att dyrka Allâh med ren och uppriktig tro.” (98:5)

”Hanîf” är alltså den som uppriktigt vänder sig till Allâh (‘azza wa djall).

Denna dyrkan har Allâh ålagt samtliga skapelser. Han (ta'âlâ) sade:

”Jag har enbart skapat djinnerna och människorna för att de skall dyrka Mig.” (51:56)

Betydelsen av dyrkan är att enbart dyrka Mig och ingen annan. Visheten bakom skapelsens existens är just att enbart dyrka Allâh (‘azza wa djall). Vissa har då underkastat sig detta medan andra inte har gjort det. Detta är alltså visheten bakom skapelsen. Den som då dyrkar någon annan än Allâh, motstrider syftet med skapelsens existens, på samma sätt som han motstrider åläggningen och Shari'ahn.

Ibrâhîm är fader till de profeter som efterträdde honom. Alla kommer de från hans ätt. Därför sade Han (djall wa 'alâ):

”Och Vi skänkte honom Ishâq och Ya'qûb och kallade flera av hans efterkommande till profeter och skänkte dem Skriften.” (29:27)

Ibrâhîms(‘alayhissalâtu was -salâm) samtliga barnbarn är israeler utom Muhammad (sallâ Allâhu ‘alayhi wa sallam) som är från Ismâ'îls ätt. Sålunda är samtliga profeter från Ibrâhîm (‘alayhis salâtu wassalâm) som en förärelse till honom. Allâh lät honom vara en ledare åt folket, det vill säga en förebild:

”Han sade:’Jag skall göra dig till ett föredöme för människorna. ’” (2:124)

”Ibrâhîm var en föregångsman och, i sin rena, ursprungliga tro, ett exempel.” (16:120)

Det vill säga en förebild som det rättas efter. Detta har Allâh ålagt samtliga skapelser. Han (ta'âlâ) sade:

”Jag har enbart skapat djinnerna och människorna för att de skall dyrka Mig.” (51:56)

Precis som alla andra profeter, manade Ibrâhîm till att dyrka Allâh (‘azza wa djall). Samtliga profetermanade människorna till att enbart dyrka Allâh och ingen annan. Han (ta'âlâ) sade:

”Till varje samfund har Vi låtit ett sändebud komma [för att förkunna]: ‘Dyrka Allâh oh håller er borta från Tâghût (allt som dyrkas förutom Allâh).’” (16:36)

Vad berör de föreskrifter som består av påbud, förbud, det lovliga och det olovliga, skils de åt bland de föregående samfunden i enlighet med deras krav och behov. Allâh föreskriver en lagstiftning för att därefter avskaffa den med en senare sådan. Så här var fallet till dess att Islâms lagstiftning kom och avskaffade samtliga föregående lagstiftningar. Denna lagstiftning kommer att gälla fram till Domedagen. Men vad gäller grunden till profeternas religion, som är Tawhîd, stannar den kvar, avskaffas inte och kommer inte heller att göra det. Deras religion är en och det är Islâm vilket betyder att uppriktigt , enbart dyrka Allâh. Lagstiftningar må vara olika och avskaffas, men Tawhîd och tros läran är densamma från Âdam till den siste profeten. Alla manade de till Tawhîd och dyrkan ägnad Allâh. Att dyrka Allâh innebär att lyda Hans lagstiftade påbud. Om denna lagstiftning då avskaffas, dyrkas det genom att handla enligt det avskaffande medan det avskaffade inte längre anses vara någon dyrkan till Allâh.

Tawhîd

När du vet att Allâh har skapat dig för att du skall dyrka Honom, skall du veta att dyrkan inte kallas för dyrkan, utan Tawhîd. På samma sätt kallas inte förrättningen av bönen för förrättning av bön, utan tvagning. Om Shirk beblandar sig med dyrkan, annulleras den på samma sätt som tvagningen annulleras om den beblandas med orenhet.

Förklaring - Tawhîd

Det vill säga om du känner till versen:

”Jag har enbart skapat djinnerna och människorna för att de skall dyrka Mig.” (51:56)

Du är en bland människorna och denna vers gäller just dig. Du vet att Allâh varken skapat dig meningslöst, för att du skall äta och dricka eller för att du skall leva detta liv och glatt ströva omkring. Han har inte skapat dig för det. Han har skapat dig för att du skall dyrka Honom. Dessa skapelser har Han enbart underlättat för dig så att du skall ta hjälp av dem för att dyrka Honom, ty du klarar inte av att leva utan dem. Dessutom klarar du inte av att dyrka Honom utan dessa saker. Allâh underlättade dem för dig, så att du skall dyrka Honom, inte för att du skall glädja dig över dem, ströva glatt omkring, synda, begå ogärningar och äta och dricka det du vill. Detta sätt lever boskap på. Människan har alltså skapats av Allâh (djall wa 'alâ) för ett väldigt syfte och en väldig vishet, nämligen dyrkan. Han (ta 'alâ) sade:

”Jag har enbart skapat djinnerna och människorna för att de skall dyrka Mig.” (51:56)

Allâh har inte skapat dig för att du skall försörja Honom eller samla in egendom åt Honom. Detta är just vad människorna gör åt varandra då de anställer arbetare för att samla in levebröd åt dem. Detta är inte Allâh i behov av. Allâh har inget behov av skapelserna. Han sade:

”Jag begär ingen försörjning och ingen föda av dem.” (51:57)

Allâh (djall wa 'alâ) mättar hungern och hungrar inte. Han har inget behov av föda. Han (djall wa 'alâ) är Sig Själv nog och har inget behov av din dyrkan. Allâhs herravälde blir inte mindre om du hädar. Däremot är det du som är i behov av Honom. Det är du som är i behov av dyrkan. Det hör till Hans barhärtighet att Han beordrade dig att dyrka Honom. Det är ju trots allt för ditt eget bästa. Om du dyrkar Honom, kommer Han (subhânahu wa ta 'alâ) ära dig med belöning och gottgörelse. Dyrkan är nämligen anledningen till att Allâh ärar dig i detta liv, samt i livet efter detta. Vem är det då som gagnas av dyrkan? Den som gagnas av dyrkan är ingen annan än tjänaren själv. Vad gäller Allâh (djall wa 'alâ), är Han inte i behov av Sin skapelse.

”... skall du veta att dyrkan inte kallas för dyrkan, utan Tawhîd. På samma sätt kallas inte förrättningen av bönen för förrättning av bön utan tvagning.”

Efter att du har fått reda på att Allâh skapat dig för att du skall dyrka Honom, bör du likaså veta att den dyrkan som Allâh (subhânahu wa ta 'alâ) behagas av är endast korrekt omden uppnår två villkor. Om då ett av villkoren uteblir, går allting om intet.

Det första villkoret: Att handlingen ägnas uppriktigt för Allâhs sak och är tom på all typ av Shirk. Skulle Shirk blanda sig med den, annulleras den. Exempelvis annulleras tvagningen om den beblandas med orenhet. På samma sätt annulleras din dyrkan om du dyrkar Allâh för att därefter falla i Shirk.

Det andra villkoret: Att följa sändebudet (sallâ Allâhu 'alayhi wa sallam). All dyrkan som sändebudet (sallâ Allâhu 'alayhi wa sallam) inte har föreskrivit är falsk och avslagen samt innovation och myt. Således sade han (sallâ Allâhu 'alayhi wa sallam):

”Den som utför en handling som inte stämmer överens med vår angelägenhet, får den avslagen.”⁴

I en annan formulering sägs dt:

”Den som inför något nytt till vår angelägenhet, får det avslaget.”⁵

Dyrkan måste alltså stämma överens med det som sändebudet (sallâ Allâhu 'alayhi wa sallam) kom med, inte med det som människor tycker är fint eller det som stämmer överens med deras avsikter och syften. Så länge den inte stöds av något bevis från Sharí'ahn, är handlingen en innovation som inte gagnar dess utövare. Faktum är att den skadar honom eftersom det är en olydnad även om han påstår att han närmar sig Allâh ('azza wa djall) med den.

Dyrkan skall alltså uppfylla dessa två krav för att den skall vara korrekt och gagna dess utövare; uppriktighet och överensstämmande med sändebudet (sallâ Allâhu 'alayhi wa sallam). Skulle den beblandas med Shirk, annulleras den, och om den skulle beblandas med en grundlös innovation, annulleras den också. Det finns ingen nytta med dyrkan om den inte uppfyller dessa två krav pga. det rör sig om något Allâh ('azza wa djall) inte har föreskrivit – och Allâh accepterar enbart det som Han har föreskrivit i Sin Bok och genom Sitt sändebud (sallâ Allâhu 'alayhi wa sallam).

Ingen annan än sändebudet (sallâ Allâhu 'alayhi wa sallam) har ålagts att följas. Alla andra följs enbart om de följer och lyder sändebudet (sallâ Allâhu 'alayhi wa sallam). Däremot skall de inte följas om de inte följer sändebudet (sallâ Allâhu 'alayhi wa sallam):

”Lyd Allâh och lyd sändebudet och dem bland er åt vilka myndighet och ansvar anförtrotts.”
(4:59)

De åt vilka myndighet och ansvar anförtrotts är makthavarna och de lärda. Det är obligatoriskt att lyda dem om de lyder Allâh. Däremot är det inte tillåtet att lyda dem eller att följa dem i sådant som motsätter sig Allâh. Ingen annan skapelse än Allâhs sändebud (sallâ Allâhu 'alayhi wa sallam) besitter en enskild lydnad. Alla andra lyds enbart om de följer och lyder sändebudet (sallâ Allâhu 'alayhi wa sallam). Detta är den korrekta dyrkan.

⁴ Muslim (1718) från 'Â'ishah (radhiya Allâhu 'anhâ).

⁵ alBukhârî (2697) och Muslim (1718) från 'Â'ishah (radhiya Allâhu 'anhâ).

Shirk

När du vet att dyrkan går om intet och handlingen annulleras om de beblandas med Shirk och att deras utövare kvarblir i Elden till evig tid, inser du att denna fråga är den viktigaste åläggningen för dig att känna till. Förhoppningsvis kommer Allâh frigöra dig från detta nät, vilket är att dyrka någon annan vid sidan av Allâh. Allâh (ta'âlâ) sade: ”Allâh förlåter inte den som sätter medhjälpare vid Hans sida, men Han förlåter den Han vill vad som helst under detta.” (4:116) Detta känns vid genom kunskapen om de fyra grunderna Allâh (ta'âlâ) har nämnt i Sin Bok:

Förklaring - Shirk

I och med att du vet vad Tawhîd är för något, det vill säga att enbart dyrka Allâh, måste du likaså veta vad Shirk är för något. Den som inte har kunskap om en sak kommer följaktligen att falla i den. Du måste ha kunskap om de olika typerna av Shirk för att undvika dem, ty Allâh har varnat för Shirk och sagt:

”Allâh förlåter inte den som sätter medhjälpare vid Hans sida, men Han förlåter den Han vill vad som helst under detta.” (4:48)

Detta är den Shirk vars fara innebär en utestängning från paradiset:

”Allâh utestänger den från paradiset som sätter medhjälpare vid Allâhs sida.” (5:72)

Dessutom förbjuder den förlåtelse:

”Allâh förlåter inte den som sätter medhjälpare vid Hans sida.” (4:48)

Detta är alltså en väldig fara, som du måste ha kunskap om, före all annan fara, eftersom Shirk vilseleder förstånd och intellekt. Låt oss då veta vad denna Shirk är för något enligt Boken och Sunnahn. Allâh har inte varnat för något, utan att ha klargjort det på samma sätt som Han inte har påbjudit något utan att ha klargjort det för människorna. Han förbjuder inte Shirk för att därefter låta den kvarstå generell. Faktum är att Han klargjorde den i den Vældiga Qur'ânen och likaså gjorde sändebudet (sallâ Allâhu 'alayhi wa sallam) det i Sunnahn på ett klart och tydligt sätt. För att vi då skall veta vad Shirk är för något, måste vi referera till Boken och Sunnahn och inte till någon persons åsikt.

Den första grunden

Den första grunden går ut på att du vet att de otrogna som Allâhs sändebud (sallâ Allâhu 'alayhi wa sallam) stred mot, bekräftade att Allâh (ta'âlâ) var Skaparen som upprätthåller ordningen. Detta fick dem dock inte att gå in i Islâm. Beviset för det är Hans (ta'âlâ) Ord: "Säg: Vem förser er med det i himlen och på jorden som ni behöver för er försörjning? Vem har makten över hörsel och syn? Vem låter livet spira ur det som är dött och låter döden stiga fram ur det levande? Och vem styr skapelsens ordning?" På det kommer de att svara: "Allâh." (10:31)

Förklaring - de otrognas bekräftelse

Den första grunden är att du vet att de otrogna som Allâhs sändebud (sallâ Allâhu 'alayhi wa sallam) stred mot bekräftade att Allâh är ensam om Sina handlingar. Trots det trädde de inte in i Islâm och de fick varken sina liv eller egendomar olovliga att tagas. Detta tyder på att Tawhîd inte barahandlarom att bekräfta att Allâh är ensam om Sina handlingar på samma sätt som Shirk inte enbart är tro att Allâh inte är ensam om Sina handlingar. Faktum är att ingen annan än udda och avvikande skapelser har trott att Allâh inte är ensam om Sina handlingar. Samtliga samfund har bekräftat att Allâh är ensam om Sina handlingar. Att Allâh är ensam om Sina handlingar innebär att Han är Skaparen och Försörjaren som orsakar död, ger liv och styr skapelsens ordning.

Ingen varelse har någonsin påstått att någon skapar, skänker uppehälle, orsakar död eller ger liv, vid sidan av Allâh (ta'âlâ). Avgudadyrkarna trodde ju på att Allâh var Skaparen och Försörjaren som orsakar död, ger liv och styr skapelsens ordning:

"Och om du frågar dem: "Vem har skapat himlarna och jorden?" – svarar de helt säkert: "Allâh." (31:25)

"Säg: "Vem är Herren över de sju himlarna och Herren till den väldiga Tronen?" De kommer att svara: "Allâh." (23:86)

Läs slutet på kapitlet "al-Mu'minûn" för att se hur avgudadyrkarna bekräftade att Allâh är ensam om Sin handlingar. Det samma gäller kapitlet "Yûnus":

"Säg: "Vem förser er med det i himlen och på jorden som ni behöver för er försörjning? Vem har makten över hörsel och syn? Vem låter livet spira ur det som är dött och låter döden stiga fram ur det levande? Och vem styr skapelsens ordning?" På det kommer de att svara: "Allâh." (10:31)

Otvetydigt bekräftade de detta.

Tawhîd är alltså inte bara att bekräfta att Allâh är ensam om Sina handlingar, vilket filosofer och forskare hävdar i sina trosläror. De anser att Tawhîd är att bekräfta att Allâh är Skaparen och Försörjaren som orsakar död och ger liv. Som tillägg säger de:

"Han är En i Sin Essens och delas inte upp, En i Sina Egenskaper och Han liknar ingen och En i Sina handlingar och Han har inga medhjälpare."

Detta är ingenting annat än tron att Allâh är ensam om Sina handlingar. Det finns inte en bok som är skriven av religionsfilosoferna, utan att ni finner att de enbart behandlar detta ämne och ingenting annat. Detta är inte den typen av Tawhîd Allâh sän de sändebuden med. Att enbart bekräfta den gynnar inte personen i fråga. Denna typ bekräftades av avgudadyrkarna och ändå lämnade de varken otron eller gick in i Islâm. Detta är ett otroligt stort fel. Den som tror på detta vis tror inte mer än vad Abû Djahl och Abû Lahab gjorde.

Moderna teologer bekräftar enbart typen av Tawhîd som säger att Allâh är ensam om Sina handlingar, och de ägnar inte minsta lilla uppmärksamhet åt typen som säger att Allâh allena har rätt att dyrkas. Att kalla detta för Tawhîd är onekligen ett stort fel.

Vad berör Shirk, definierar de det på följande sätt:

”Att tro att någon skapar och skänker uppehälle vid Allâhs sida.”

Detta sades även av Abû Djahl och Abû Lahab. De sade inte heller att någon skapar eller skänker uppehälle id Allâhs sida. Faktum är att de bekräftade att Allâh är Skaparen och Försörjaren som orsakar död och ger liv.

Den andra grunden

Den andra grunden är att de säger: ”Vi varken ber till dem eller vänder oss till dem förutom för att be om närhet och medling.” Beviset för närheten är Hans (ta'âlâ) Ord: ”Men de som tar beskyddare vid sidan av Honom [säger]: ”Vi dyrkar dem just för att de skall föra oss närmare Allâh.” Allâh skall döma mellan dem i allt som de är oense om. Allâh vägleder inte den otrogna lögnaren.” (39:3)

Förklaring - medling

De avgudadyrkare som Allâh kallat för ”avgudadyrkare” och dömt med en evig vistelse i Elden, har aldrig satt medhjälpare vid sidan av Allâhs handlingar, utan endast dyrkan. De säger inte att deras avgudar skapar, skänker uppehälle, gagnar, skadar och styr skapelsens ordning vid sidan av Allâh. Den enda rollen de spelar, är att de är medlare. Allâh (ta'âlâ) sade:

”Vid sidan av Allâh dyrkar de vad som varken kan skada eller gagna dem och säger: ‘De är våra medlare inför Alâh.’” (10:18)

De medger att de varken klarar av att gagna eller skada och att de endast är medlare som underrättar Allâh om deras behov. De förrättar offer till dem och avlägger löften i deras namn. De anser inte att de skapar, skänker uppehälle, gagnar eller skadar. Det enda de gör är att de medlar hos Allâh– och detta är avgudadyrkarnas religion.

Om du nu skulle debattera med en gravdyrkare skulle han säga precis samma sak:

”Jag vet att detta helgon och denna rättfärdiga man varken gagnar eller skadar. Men han är rättfärdig och jag vill bara att han medlar för mig hos Allâh.”

Det förekommer sann medling och en falsk sådan. Den sanna och korrekta typen av medling är den som uppfyller följande krav:

- 1– Att den sker efter Allâhs tillstånd.
- 2– Att den medlas för hör till monoteisterna, nämligen syndiga monoteister.

Om något av dessa två villkor uteblir, blir medlingen ogiltig. Han (ta'âlâ) sade:

”Vem är den som medlar inför Honom utan Hans tillstånd?” (2:255)

”De kan inte medla till förmån för någon annan än den som Han är nöjd med.” (21:28)

Dessa det medlas för är nämligen syndiga monoteister. Vad berör de otrogna och avgudadyrkarna, kommer de inte att gagnas av medlarnas medling:

”Syndarna kommer inte att ha en kär vän och alla medlingar skall vara förgäves.” (40:18)

De här har hört talas om medlingen utan att begripa dess innebörd. Följaktligen började de söka de dödas medling utan Allâhs (‘azza wa djall) tillstånd. De har även sökt medling från avgudadyrkare som själv inte gagnas av medlarnas medling. Dessa människor är alltså okunniga

om betydelsen av den korrekta medlingen, såväl som den falska. Medlingen består på så sätt av villkor och är inte oinskränkt.

Bevis för medlingen är Hans (ta'âlâ) Ord: ”Vid sidan av Allâh dyrkar de vad som varken kan skada eller gagna dem och säger: ‘De är våra medlare inför Allâh.’” (10:18) Det förekommer två typer av medlingar; nekad medling och bekräftad medling. Den nekade typen av medling är den som söks av någon annan än Allâh i det som enbart Allâh förmår att utföra. Beviset är Hans (ta'âlâ) Ord: ”Troende, ge av vad Vi har skänkt er för er försörjning innan en Dag kommer som är tom på allt köpsläende, vänskap och medling. De otrogna är svåra syndare.” (2:254)

Förklaring - medlingens typer

Det förekommer två typer av medlingar.

Den ena typen har Allâh (djall wa 'alâ) nekat och det är medlingen utan Hans (subhânahu wa ta'âlâ) tillstånd. Ingen kan medla inför Allâh utan Hans tillstånd. När den präktigaste skapelsen och det sista sändebudet Muhammad (sllâ Allâhu 'alayhi wa sallam) medlar för människorna på Domedagen, kommer han att falla ned på ansikte framför sin Herre, be Honom, lovprisa Honom och glorifiera Honom till dess att det sägs till honom:

”Lyft på huvudet. Tala och du kommer att höras, medla och du kommer att bönhöras.”⁶

Sålunda kommer han först att medla efter att ha fått tillstånd.

Den andra typen är den bekräftade medlingen och den är för dem som endast dyrkar Allâh. En avgudadyrkare har ingen nytta av medling. Den som ägnar offer till gravarna och avlägger löften i deras namn är en avgudadyrkare som inte kommer att gagnas av medlingen.

Som sammanfattning är den förnekade typen av medling, den som söks utan Allâhs tillstånd eller bes för en avgudadyrkare. Vad berör den bekräftade typen av medling, äger den först rum efter Allâhs tillstånd och är enbart till dem som enbart dyrkar Allâh.

⁶ Rapporterad av al-Bukhârî (7510) och Muslim (193) från Anas bin Mâlik (radhiya Allâhu 'anh).

Den tredje grunden

Den tredje grunden är att profeten (sallâ Allâhu 'alayhi wa sallam) kom till ett folk som dyrkade på olika sätt. Vissa dyrkade änglar, andra dyrkade profeter och rättfärdiga människor, somliga dyrkade stenar och träd och några dyrkade solen och månen. Allåhs sändebud (sallâ Allâhu 'alayhi wa sallam) stred mot dem och betraktade dem alla lika. Beviset är Hans (ta'âlâ) Ord: ”Och kämpa mot dem till dess allt förtryck upphör och religionen tillhör Allâh.” (2:193)

Förklaring - Profeten sändes till avgudadyrkare

Den tredje grunden är att profeten (sallâ Allâhu 'alayhi wa sallam) sändes till ett avgudadyrkande folk. Vissa dyrkade änglar, några dyrkade solen och månen, andra dyrkade idoler, stenar och träd, och somliga dyrkade helgon och rättfärdiga människor.

Det vidriga i avgudadyrkan är att dess anhängare inte är enade om en viss sak, till skillnad från monoteisterna som enbart dyrkar **H** (subhânahu wa ta'âlâ):

”Vad är bättre— olika herrar eller en Herre som härskar över allt med oinskränkt makt? Vad ni dyrkar vid sidan av Honom är ingenting annat än namn som ni har tänkt ut, ni och era förfäder.” (12:39)

Till avgudadyrkans lögnar hör att de dyrkar på olika sätt utan någon enaderegul. Detta beror på att de inte färdas på en grund. I stället färdas de på sina drifter och villfarna personers hävdanden, vilket får dem att splittras mångfaldigt:

”Allâh framställer liknelse av en man som tillhör delägare som är oense och en annan man som beror på en enda ägare. Kan dessa två jämföras? Allâh ske lov! – men de flesta inser inte detta.” (39:29)

Den som enbart dyrkar Allâh är som en slav som bara har en ägare i vars närvaro han lever i lugn och ro. Han känner till hans syften och begär och lever i harmoni med honom. Å andra sidan är avgudadyrkare precis som en slav som är ägd av flera ägare och inte vet vem han skall behaga. Var och en önskar något. Var och en begär något. Var och en vill något. Var och en vill att han skall komma till honom. Därför sade Han (subhânah):

”Allâh framställer liknelse av en man som tillhör delägare som är oense...”

Det vill säga att flera personer äger honom utan att veta vem han först skall tillfredställa:

”... oclen annan man som beror på en enda ägare...”

Denna man har en ägare som han lever i harmoni med. På detta vis jämförde Allâh en avgudadyrkare och en som enbart dyrkar Allâh.

Avgudadyrkare dyrkar som sagt på olika sätt. Trots det stred profeten (sallâ Allâhu 'alayhi wa sallam) mot dem alla, utan att göra någon skillnad mellan dem. Han stred mot avgudadyrkare, judar, kristna, elddyrkare, ängladyrkare och helgondyrkare, utan att skilja mellan dem.

Häri förekommer en avvisning av den som säger:

”Dyrkan av en staty är inte som Dyrkan av en rättfärdig man eller en ängel, ty de förstnämnda dyrkar livlösa stenar och träd. Vad gäller den som dyrkar en rättfärdig man som är Allâh nära, anses han inte vara som en staty.”

Med detta vill de säga att den som dyrkar gravar skiljer sig från den som dyrkar statyer och därför anser de att han varken hädar eller begår avguderi och som slutsats är det inte tillåtet att bestrida en sådan person.

Vi säger: Sändebudet skilde inte mellan dem, utan ansåg dem alla vara avgudadyrkare. Han förklarade deras liv och egendomar lovliga att tagas, utan att skilja mellan dem. Han stred mot dem som dyrkade Messias då Messias är Allâhs sändebud. Tillika stred han mot judarna som dyrkar 'Uzayr som är en av deras profeter eller rättfärdiga män. Allâhs sändebud (sallâ Allâhu 'alayhi wa sallam) stred mot dem, utan att skilja mellan dem. Det finns ingen skillnad i Shirk vare sig man dyrkar en rättfärdig man eller en staty, en sten eller ett träd, eftersom Shirk är att ägna dyrkan till någon annan än Allâh. Därför säger Han:

”Dyrka Allâh och sätt ingenting vid Hans sida.” (4:36)

Ordet ”ingenting” är generellt i förbudsmomentet och omfattar allt som dyrkas vid sidan av Allâh ('azza wa djall), bland änglar, sändebud, rättfärdiga människor, helgon, stenar och träd.

”Beviset är Hans (ta'âlâ) Ord: ”Och kämpa mot dem till dess allt förtryck upphör och religionen tillhör Allâh.” (2:193)”

Nämligen beviset för att man skall strida mot avgudadyrkarna utan att skilja mellan dem på grund av deras olika dyrkan är Hans (ta'âlâ) Ord:

”Och kämpa mot dem...”

Detta är generellt och gäller samtliga avgudadyrkare utan något undantag. Därefter säger Han:

”... till dess att förtryck upphör...”

Med ”förtryck” menas Shirk och betydelsen är att det inte skall finnas någon Shirk. Meningen är generell och omfattar all typ av Shirk, vare sig det är Shirk med helgon, rättfärdiga människor, stenar, träd, solen eller månen.

”... och religionen tillhör Allâh.”

Det vill säga att all dyrkan enbart ägnas Allâh. Sålunda förekommer det ingen skillnad om Shirk utförs med helgon, rättfärdiga människor, stenar, träd, djävlar eller något annat.

Beviset för solen och månen är Hans (ta'âlâ) Ord: ”Bland Hans tecken är natten och dagen, solen och månen. Fall inte ned på ert ansikte inför solen, inte heller för månen; fall ned i tillbedjan inför Allâh som har skapat dem – om det är Honom ni dyrkar.” (41:37)

Förklaring - Allâhs tecken

Det förekommer bevis för att det finns människor som faller ned på ansikte inför solen och månen. Därför förbjöd sändebudet (sallâ Allâhu 'alayhi wa sallam) att man förrättar bönen under tiden solen går upp och ned, för säkerhets skull⁷, ty det förekommer människor som faller ned på ansikte inför solen när den går upp och ned. Således har vi förbjudits från att förrätta bönen under dessa tider även om vi enbart skulle förrätta bönen till Allâh. I och med att förrättning av bönen under denna tid påminner om avgudadyrkarnas handling, förbjöds den för att stänga alla vägar som leder till Shirk. Sändebudet (sallâ Allâhu 'alayhi wa sallam) har på så sätt förbjudit det på samma sätt som han har förbjudit alltsom leder till det ⁸.

⁷ 'Abdullâh bin 'Umar (radhiya Allâhu 'anhumâ) berättade att Allâhs sändebud (sallâ Allâhu 'alayhi wa sallam) sade: ”Låt ingen av er förrätta bönen när solen går upp eller ned.” (al -Bukhârî (585) och Muslim (828)).

⁸ Se ”Fathul Madjid li Sharh Kitâb -itTawhîd (2/835 -839).

Bevis för änglarna är Hans (ta'âlâ) Ord: "Inte heller befäller Han er att betrakta änglar och profeter som herrar." (3:80) Bevis för profeterna är Hans (ta'âlâ) Ord: "Och Allâh skall säga: "Îsâ, son av Maryam, är det du som uppmanade människorna att dyrka dig och din moder som gudomliga väsen vid sidan av Allâh?" Han skall svara: "Stor är Du i Din härlighet! Hur skulle jag kunna säga vad jag inte hade rätt att säga? Om jag hade sagt detta skulle Du helt visst ha vetat det. Du vet vad som är i mitt innersta men jag vet inte vad som är i Ditt innersta; Du känner allt det dolda." (5:116)

Förklaring - Änglarna och Profeternas status

Hans ord "Bevis för änglarna..." bevisar att det förekommer de som dyrkar änglar och profeter och att det är Shirk. Dagens gravdyrkare säger:

"Den som dyrkar änglarna, profeterna och de rättfärdiga är inte otrogen."

"Bevis för profeterna..." är ett bevis för att dyrkan ägnad profeterna är Shirk på samma sätt som dyrkan ägnad statyerna.

Häri avvisas de gravdyrkare som skiljer mellan dessa två frågor och säger:

"Shirk är att dyrka statyer."

De jämför inte den som dyrkar en staty med den som dyrkar ett helgon eller en rättfärdig man. De avvisar denna jämförelse och påstår att Shirk är begränsat vid att enbart dyrka statyer. Detta är ett klart och tydligt fel från två synvinklar:

1- Allâh (djall wa 'alâ) avvisar alla i Qur'ânen och beordrar att alla skal bekämpas.

2- Profeten (sallâ Allâhu 'alayhi wa sallam) skilde inte mellan dem som dyrkar statyer, änglar och rättfärdiga människor.

Bevis för de rättfärdiga människorna är Hans (ta'âlâ) Ord: ”De som de tillber vill själva ha ett medel till sin Herre och komma Honom så nära som möjligt, och de hoppas på Hans nåd och fruktar Hans straff...” (17:57)

Förklaring - Rättfärdiga människor

Här nämns bevis för att det finns människor som dyrkar rättfärdiga människor:

”De som de tillber vill själva ha ett medel till sin Herre...” (17:57)

Denna vers uppenbarades för dem som dyrkar Messias, hans moder och 'Uzayr. Därpå underrättar Han (subhânah) att Messias, hans moder Maryam och 'Uzayr, alla är Allåhs tjänare. De försöker komma Honom närmare, hoppas på Hans nåd och fruktar Hans straff. De är nämligen själva tjänare som är i behov av Allâh, tillber Honom och försöker komma Honom närmare med hjälp av lydnad:

”De som de tillber vill själva ha ett medel till sin Herre...” (17:57)

Det vill säga komma Honom (subhânah) närmare med hjälp av att lyda och dyrka Honom. Detta betyder att de endast är behövande och fattiga tjänare som ber till Allâh, hoppas på Hans nåd och fruktar Hans straff, och förtjänar på så sätt inte att dyrkas vid Allåhs ('azza wa djall) sida.

En annan åsikt säger att den uppenbarades för en grupp avgudadyrkare som brukade dyrka en skara djinner. Därefter antog dessa djinner Islâm utan att deras dyrkare visste om det. De började ödmjukt söka närmande till Allâh, hoppas på Hans nåd och frukta Hans straff. Där alltså också behövande och fattiga tjänare som inte är värda att dyrkas.

Vad avsikten än var med denna ädla vers, bevisar den att det inte är tillåtet att dyrka de rättfärdiga. Detta gäller vare sig de är profeter, trovärdiga människor, helgon eller rättfärdiga människor. Det är inte tillåtet att dyrka dem eftersom alla är Allåhs fattiga tjänare, som är i behov av Honom. Hur kan de då dyrkas vid sidan av Allâh (djall wa 'alâ)?

Medel betyder lydnad och närgång. Språkligt betyder det ”något som leder till det fordrade”. Det som leder till Allåhs välbehag och kärlek är ett medel till Honom. Detta är alltså det föreskrivna medlet som nämns i Hans (ta'âlâ) Ord:

”Sök ett medel till Honom.” (5:35)

Vad gäller de villfarna och dumma människorna, säger de:

”Medlet är att dum mellan dig och Allâh placerar en medlare avhelgonen, de rättfärdiga människorna eller de döda, som för dig närmare Allâh.”

”Vi dyrkar dem just för att de skall föra oss närmare Allâh.” (39:3)

Detta är hur dessa dumma människor tolkar ”medlet”. De anser att du skall ha en medlare mellan dig och Allâh som presenterar dig för Allâh, framför dina behov till Honom och berättar om dig. Det är som om Allâh (djall wa 'alâ) Självt inte vet eller att Han är snål och ger först efter att någon

har medlet inför Honom– fjärran är Allâh (djall wa 'alâ) från vad de säger! De förvirrar människorna och säger att Allâh (djall wa 'alâ) säger:

”De som de tillber vill själva ha ett medel till sin Herre...” (17:57)

De säger att detta bevisar att det är lagstiftat att ta till sig skapade medlare som medlar inför Allâh eftersom Allâh prisar dem som gör det. Därefter kommer följande vers:

”Troende, frukta Allâh och sök ett medel till Honom, och sträva och kämpa för Hans sak för att det skall gå er väl i händer.” (5:35)

Här säger de:

”Allâh har beordrat oss att söka ett medel till Honom och detta medel är en medlare.”

Så här förvränger de orden från deras ursprungliga plats.

Det föreskrivna medlet i Qur'ânen och Sunnah ärlydnad som för en närmare Allâh , genom att göra Tawassul vid Hans (subhânahu wa ta'âlâ) Namn och Egenskaper. Detta är det föreskrivna medlet.

Rörande Tawassul till Allâh genom skapelser, anses det vara ett förbjudet och avgudadyrkande medel som avgudadyrkarna tillämpade förr i tiden:

”Vid sidan av Allâh dyrkar de vad som varken kan skada eller gagna dem och säger: ‘De är våra medlare inför Allâh.’” (10:18)

”Men de som tar beskyddare vid sidan av Honom [säger]: ”Vi dyrkar dem just för att de skall föra oss närmare Allâh.” Allâh skall döma mellan dem i allt som de är oense om. Allâh vägleder inte otrogna lögnaren.” (39:3)

Detta är de tidigare och senare avgudadyrkarnas Shirk. Även om de kallar det för ”medel” är det inget annat än ren Shirkoch inte det medel Allâh (subhânahu wa ta'âlâ) förekrivit. Allâh har aldrig låtit Shirk vara ett medel till Honom. I stället är Shirk det som tar en bort från Allâh (subhânahu wa ta'âlâ):

”Allâh utestänger den från paradiset som sätter medhjälpare vid Allâhs sida och Elden skall bli hans sista hemvist. För syndare finns ingen hjälpare.” (5:72)

Hur kan man då anse att Shirk är ett medel till Allâh? Fjärran är Han från vad de säger!

Poängen i versen är att den bevisar, att det finns avgudadyrkare som dyrkar rättfärdiga människor. Allâh har klargjort det, och att de som dyrkar dependastärbehövande tjänare och att de:

”... vill själva ha ett medel till sin Herre...” (17:57)

Det vill säga att de söker ett närmande med hjälp av lydnad:

”... och komma Honom så nära som möjligt...” (17:57)

Det vill säga att de tävlar mot varandra för Allâhs (djall wa 'alâ) skull via dyrkan för att de är i behov av Allâh:

”... och de hoppas på Hans nåd och fruktar Hans straff...” (17:57)

Den vars tillstånd ligger till på detta sätt lämpar sig inte vara en gudom , som tillbes och dyrkas vid sidan av Allâh ('azza wa djall).

Bevis för stenar och träd är Hans (ta'âlâ) Ord: ”Har ni ägnat en tanke åt al-Lât, al-'Uzzâ och Manât, den tredje? (53:19)

Förklaring – dyrkan av stenar och träd

Denna vers bevisar att det förekommer avgudadyrkare som dyrkar stenar och träd.

”Har ni ägnat en tanke...” är en avvisande fråga, som betyder ”Underrätta mig”, via en avvisande och förnedrande fråga.

”al-Lât...” var en staty i at -Tâ'if som var ett graverat stenblock. Ett draperat tempel byggdes över det som motsvarade Ka'bah. Det omgavs av en gård med väktare. De brukade dyrka den vid sidan av Allâh ('azza wa djall). Det hörde till Tha'îf och deras bundsförvanter bland de olika stammarna som brukade skryta över det.

al-Lât var en rättfärdig man som brukade laga gröt och ge den till pilgrimerna. När han då dog, byggde de ett tempel över hans grav, som de täckte med draperier. Följaktligen började de dyrka honom vid sidan av Allâh ('azza wa djall).

”al-'Uzzâ...” var flera träd i en palmdal mellan Makkah och at -Tâ'if. Runt dem fanns en draperad byggnad med vakter runt omkring. Däri fanns demoner som talade med människor. Okunniga människor trodde att det var själva träden och templet som talade med dem. I stället var det demoner som talade med dem för att förvillra dem från Allâhs väg. Denna staty tillhörde Quraysh, Makkahs invånare och de närliggande byarna.

”Manât...” var ett stort stenblock beläget nära berget Qudayd mellan Makkah och al -Madînah. Det tillhörde Khuzâ'ah, al-Aws och al-Khazradj. Därifrån brukade de gå in i Ihrâm när de var på väg till vallfärden och de dyrkade det vid sidan av Allâh.

Dessa tre avgudar var arabernas största.

Allâh (ta'âlâ) säger:

”Har ni ägnat en tanke åt al-Lât, al-'Uzzâ och Manât, den tredje?” (53:19)

Har de varit till någon nytta? Har de gagnat er? Har de hjälpt er? Brukade de skapa, skänka uppehälle, ge liv och orsaka död? Vad fann ni i dem? Detta är ett fördömande som uppmärksammar förståndet att återvända till dess sunda förnuft. Dessa skapelser är ingenting annat än stenblock och träd som varken gagnar eller skadar.

När Allâh lät Islâm komma och Allâhs sändebud (sallâ Allâhu 'alayhi wa sallam) erövrade Makkah, skickade han i väg al-Mughîrah bin Shu'bah och Abû Sufyân bin Harb till al-Lât i at Tâ'if och beordrade dem att förstöra den. Likaså skickade han Khâlîd bin al-Walîd till al-'Uzzâ och han förstörde den, högg ned träden och dödade demonkvinnan som brukade tala med människorna för att vilseleda dem – och lov och pris tillkommer Allâh. Dessutom skickade han 'Alî bin AbîTâlib till Manât som förstörde och utplånade den ⁹.

⁹ Se ”ZâhîMa'âd“ (4/413 -415).

Om dessa avgudar inte klarade av att rädda sig själva, hur skulle de då kunna rädda sin lokalbefolkning och sina tjänare?

”Har ni ägnat en tanke åt al-Lât, al'Uzzâ och Manât, den tredje?” (53:19)

Varblev de av? Har de gagnat er? Försvarede de sig från Allâhs soldater och de monoteistiska trupperna?

Detta är alltså bevis för att det förekommer folk som dyrkar träd och stenar. Dessa tre statyer var de största statyerna och trots det utplånade Allâh deras existens. De varken försvarade sig själva eller gagnade sin lokalbefolkning. Allâhs sändebud (sallâ Allâhu 'alayhi wa sallam) stred mot dem utan att hindras av deras statyer. Detta är alltså Shaykhen (rahimahullâh) nämnt för att bevisa att stenar och träd dyrkas.

Stor är Allâh i Sin härlighet! Hur kan kloka människor dyrka livlösa träd och stenar som varken besitter förstånd, rörelser eller liv. Var är människans förstånd? Fjärran är Allâh från vad de säger!

Abû Wâqid (radhiya Allâhu 'anh) sade: ”Vi begav oss mot Hunayn tillsammans med profeten (sallâ Allâhu 'alayhi wa sallam) samtidigt som vi precis hade lämnat otron. Avgudadyrkarna hade ett cederträd vid namnet ”Dhât Anwât”, som de brukade högakta och hänga sina vapen i. Rätt som det var passerade vi ett cederträd och då sade vi: ”Allâhs sändebud, låt oss få en Dhât Anwât liksom de har en Dhât Anwât. Då sade Allâhs sändebud (sallâ Allâhu 'alayhi wa sallam): ”Subhân Allâh! Detta är ju precis vad Mûsâs folk sade till honom: ”Låt oss få en gud liksom de har en gud.” Jag svär vid Honom i Vars Hand min själ ligger; ni kommer att följa era föregångares seder.””¹⁰

Förklaring - okunnighet om Tawhîd

Abû Wâqid al-Laythî (radhiya Allâhu 'anh) var en av dem som blev Muslim i Erövringsens åtta år efter Utöndringen.

”Anwât” är plural av ”Nawt” som betyder upphängning. De brukade hänga sina vapen i trädet för att söka välsignelse av det. Detta sade vissa följeslagare som precis hade blivit Muslimer och således inte förstått Tawhîd ordentligt.

”... låt oss få en Dhât Anwât liksom de har en Dhât Anwât...” är prövningen man sätts på med blindföljelse och imitation. Detta hör till de största prövningarna. Vid detta skede förvånades profeten (sallâ Allâhu 'alayhi wa sallam) över det hela och sade:

”Allâhu Akbar! Allâhu Akbar! Allâhu Akbar!”

Om han (sallâ Allâhu 'alayhi wa sallam) förvånades eller förargades över något, brukade han antingen uppreparande säga ”Allâhu Akbar” eller ”Subhân Allâh”.

”... ni kommer att följa era föregångares seder.”

Det vill säga vägar som människor färdas på och tar varandra till förebilder. Det som fick er att säga detta var ingenting annat än att ni följde förfäderna och tog liknelsen av avgudadyrkarna.

”Detta är ju precis vad Mûsâs folk sade till honom: ‘Låt oss få en gud liksom de har en gud.’”

Efter att Mûsâ (‘alayhissalâm) korsathavet tillsammans med israeliterna och Allâh hade dränkt deras fiender medan de såg på, gick de förbi ett folk som högaktade avgudar. Då sade de till Mûsâ:

”Låt oss få en gud liksom de har en gud.” Han sade: ”Ni är sannerligen ett okunnigt folk.”” (7:138)

Han avvisade dem och sade:

”Vad dessa ägnar sig åt är dömt till undergång.” (7:138)

¹⁰ at-Tirmidhî (2180), Ahmad (5/218), Ibn Abî 'Âsim (76) och Ibn Hibbân (6702). Autentisk enligt Ibn Hadjar i ”al-Isâbah” (4/216).

Det vill säga ogiltigt:

”... och allt vad de har åstadkommit skall gå förlorat.” (7:138)

Ty handlingen är ju Shirk:

”Han sade:‘Skall jag söka efter en gud åt er vid sidan av Allâh, som har gett er vad Han inte har gett något annat folk?’”(7:140)

Han (‘alayhissalâtu wassalâm) avvisade dem på samma sätt som vår profet Muhammad (sallâ Allâhu ‘alayhi wa sallam) avvisade dessmänniskor. Däremot gjorde inget av folken Shirk. Israeliterna gjorde inte Shirk när de sade detta, eftersom de inte utförde det. Samma sak gäller följeslagarna; de hade också fallit i Shirk om de hade tagit till sig Dhât Anwât. Men Allâh skyddade dem. När deras profet förbjöd dem från det, steg de åt sidan. De sade detta utav okunnighet, inte avsiktligt. Efter att de väl hade fått reda på att handlingen är Shirk, upphörde de och utförde ingenting.

Poängen i versen är att det förekommer människor som dyrkar träd. Avgudadyrkarna tog till sig Dhât Anwât och likaså försökte dessa följeslagare utav knapp kunskap ta liknelsen av avgudadyrkarna, men Allâh skyddade dem med Sitt sändebud (sallâ Allâhu ‘alayhi wa sallam).

Poängen ligger i att vissa människor söker välsignelse i träd och högaktar dem. Att högakta dem innebär att stå vid dem en lång tid för att komma dem närmare. Högaktning är alltså att stå på en plats.

Härmed klargör den flera väldiga frågor:

Den första:Faran i att vara okunnig om Tawhîd. Den som är okunnig om Tawhîd har lätt för att omedvetet falla i Shirk. Härmed är det obligatoriskt att lära sig Tawhîd och dess motsats, som är Shirk, så att människan är upprättad på kunskap och insikt. Detta gäller särskilt om man ser någon göra det oh anser det vara korrekt utav okunnighet. Denna fråga poängterar alltså faran i okunnigheten, särskilt om frågan berör tros läran.

Den andra:I hadîthen poängteras faran i att ta liknelsen av avgudadyrkarna. Denna liknelse kan även leda till Shirk. Han (sallâ Allâhu ‘alayhi wa sallam) sade:

”Den som tar liknelsen av ett folk, hör till dem.”¹¹

Det är alltså inte tillåtet att ta liknelsen av avgudadyrkarna.

Den tredje:Det är Shirk att söka välsignelse från stenar, träd och byggnader, även om man skulle ge handlingen ett annat namn. Att söka välsignelse från något annat än Allâh bland stenar, träd, gravar och helgedomar är Shirk.

¹¹ Abû Dâwûd (4031) och Ahmad (2/50) från ‘Abdullâh bin ‘Umar (radhiya Allâhu ‘anhumâ). Shaykh-ul-Islâm Ibn Taymiyyah sade: ”Denna kedja är god.” (Iqtidhâ’ as-Sirât al-Mustaqîm (1/236-239)). Hâfidh al-‘Irâqî sade: ”Dess berättarkedja är autentisk.” (Takhrij-ul-Ihyâ’ (2/65)). Hâfidh Ibn Hadjar sade: ”Dess berättarkedja är god.” (Fathul Bâri (6/98)).

Den fjärde grunden

Den fjärde och sista grunden: Dagens avgudadyrkare har allvarligare Shirk än de forntida. De forntida brukade göra Shirk under goda tider, medan de var uppriktiga i sin dyrkan under svåra tider. Men dagens avgudadyrkare gör Shirk hela tiden, oavsett om det är lätta eller svåra tider.

Förklaring - dagens shirk

Den fjärde och sista grunden är att dagens avgudadyrkare praktiserar allvarligare Shirk än dem som Allåhs sändebud (sallâ Allâhu 'alayhi wa sallam) sändes till.

Anledningen är solklar. Allâh (djall wa 'alâ) underrättade att de forntida avgudadyrkarna uppriktigt brukade tillbe Allâh , om de råkade ut för svårigheter. De tillbad ingen annan än Allâh ('azza wa djall) eftersom de visste att endast Allâh kan rädda en ur svårigheter. Han (ta'âlâ) sade:

”Och då en olycka drabbar er till havs, sviker er de som ni brukade anropa förutom Han. Men när Han fört eroskadda i land, vänder ni ryggen; människor är sannerligen otacksamma.” (17:67)

”När de ser vågorna häva sig över dem som ett tak, anropar de Allâh med ren och uppriktig tro.” (31:32)

Det vill säga tillbad enbart Honom.

”Men när Han har låtit dem stiga i land, sätter de gudar vid Hans sida.” (29:65)

De forntida avgudadyrkarna gjorde nämligen endast Shirk och tillbad statyer, stenar och träd när det var goda tider. Skulle de däremot råka ut för svårigheter och se döden nalkas, bad de enbart till Allâh (subhânahu wa ta'âlâ) allena , och glömde bort statyer, träd, stenar och alla andra skapelser. Hur kan man då tillbe någon annan än Allâh under goda tider när endast Allâh (djall wa 'alâ) kan rädda en ur svårigheter?

Med ”dagens avgudadyrkare” menas det senare människor från Muhammads (sallâ Allâhu 'alayhi wa sallam) samfund som fallit i Shirk. Deras Shirk äger alltid rum i lätta och svåra tider. De dyrkar inte ens Allâh när de befinner sig i svårigheter. Faktum är att varje gång de råkar ut för svårigheter, stiger och ökar deras Shirk och tillbedjan till al -Hasan, al-Husayn, 'Abdul -Qâdir, aR Rifâ'î och andra. Detta är allmänt känt. De tillskriver dem olika mirakel som sägs ha ägt rum ute till havs. När de hamnar i knipa ropar de på helgons och derättfärdigas namn och ber dem om skydd och hjälp i stället för Allâh ('azza wa djall). Detta beror på att lögnens och villfarelsens missionärer säger till dem:

”Vi kommer att rädda er från haven. Om ni råkar ut för någonting skall ni bara ropa våra namn och så räddar vi er.”

Detta rapporteras från Sûfiyyah-sekternas teologer. Om ni vill kan ni alltid läsa ”Tabaqât ash-Sha'ârânî”. Där förekommer saker och ting som ger en gåshud när man läser om helgonens underverk; de räddar människor från stormar och tar upp sina händer ur havet och bär på hela båten till dess att de släpper ned dem på land utan att deras armar blir blöta. Detta är bara några

av deras lögner och myter. I och med att deras Shirk sker hela tiden, anses de vara värre än de forntida avgudadyrkarna.

Dessutom sade Shaykhen i "Kashfush-Shubuhât"¹²:

"De forntida brukade dyrka de rättfärdiga bland änglarna, profeterna och de troende och fromma människorna, medan dessa här dyrkar de syndigaste människorna vilket de själva erkänner. De som de kallar för mästare och hjälpare förrättar inte bönen, fastar inte och inte håller de sig borta från otukt, homosexualitet eller annan synd. De anser sig inte längre vara ansvariga för vad de gör. Det lovlige och olovlige gäller inte dem längre, utan enbart de olärda människorna. De erkänner själva att deras mästare varken förrättar bönen, fastar eller undviker synder. Trots det dyrkar de dem som hör till de syndigaste människorna. Exempel på dem är al-Hallâdj, Ibn 'Arabî, aRifâ'î, al-Badawî och andra."

¹² Se "Kashfush -Shubuhât", sid. 169-170, i "Mu'allafât al-Imâm al-Mudjaddid"/'Aqîdah-sektorn.

Beviset är Hans (ta'âlâ) Ord: ”När de går ombord, ber de Allâh uppriktigt; men när Han har låtit dem stiga i land, sätter de gudar vid Hans sida.” (29:65)

Förklaring - beviset för dagens Shirk

Shaykhen nämnde beviset för att de senare avgudadyrkarna innehar allvarligare och värre Shirk än de forntida, ty de forntida brukade uppriktigt dyrka Allâh då de råkade ut för svårigheter, till skillnad från de goda tiderna. Han (ta'âlâ) sade:

”När de går ombord, ber de Allâh uppriktigt.” (29:65)

Må Allâhs välsignelse och fred vara över vår profet Muhammad, hans familj och alla hans följeslagare.

Nazwa pliku: Sharhalqawaaidalarbah
Katalog: D:\d o ęislamedyaħdarulhadith \pdfnya klara att laggas upp
Szablon: C:\Documents and Settings \!maadyaah!\Application
Data\Microsoft\Templates \Normal.dot
Tytuł: Förord
Temat:
Autor: Abu Musa aħAlbani
Słowa kluczowe:
Komentarze:
Data utworzenia: 2004115 1:01
Numer edycji: 31
Ostatnio zapisany: 20050313 7:24
Ostatnio zapisany przez: xx
Całkowity czas edycji: 374 minut
Ostatnio drukowany: 20050313 7:30
Po ostatnim całkowitym wydruku
Liczba stron: 31
Liczba wyrazów: 8 202 (około)
Liczba znaków: 49 216 (około)